

Φίλες και Φίλοι

Συντρόφισσες και Σύντροφοι

51 χρόνια ΚΝΕ, 51 χρόνια καταλυτικής προσφοράς στο λαϊκό κίνημα, 51 χρόνια συμπορευσης με το τιμημένο ΚΚΕ, 45 χρόνια Φεστιβάλ.

Καθαρά σημάδια της σταθερής κι ανοδικής πορείας της κομμουνιστικής νεολαίας. Της νεολαίας που δεν κουράζεται, δεν το βάζει κάτω. Που αναζητά νέους τρόπους έκφρασης και δράσης. Της νεολαίας που δε βαφτίζει μοντέρνα και ανανεωτικά τα "ρούχα" που κρύβουν από κάτω τις πιο παλιές, ουτοπικές, σκουριασμένες ιδέες.

Κι αν είναι κάτι να μείνει από αυτό το φετινό πανελλαδικό οδοιπορικό του φεστιβάλ, με το αποψινό παρακλάδι του εδώ στην Πρέβεζα, είναι ότι κι από εδώ, στέλνουμε το μήνυμα ότι οι χαρές της ζωής δεν διαχωρίζονται από τις χαρές του αγώνα.

Ότι η νεολαία αυτή ποτέ δεν ήταν μόνη, ούτε θα είναι μόνη. Στη μάχη για τη ζωή, για το μέλλον της, θα είναι πάντα δίπλα της η εργατική τάξη και το κόμμα μας το ΚΚΕ. Θα είναι μαζί της χιλιάδες φίλοι, οπαδοί, συναγωνιστές, συμμαχητές, άνθρωποι με τις ίδιες έννοιες, αγωνίες, ίδιες ευθύνες, ίδιες ανησυχίες, ανεξάρτητα από ιδιαίτερες απόψεις.

Συντρόφισσες; και Σύντροφοι

Μακριά από εμάς οι κοινοτυπίες του τύπου ότι η νεολαία είναι η ελπίδα του αύριο ή ότι διαθέτει ιδιαίτερη ευφυΐα, δυναμισμό κτλ. Όλα αυτά, είναι κούφια λόγια, βγαλμένα απ' το στόμα εκείνων που θέλουν τη νεολαία ντοπαρισμένη με τα ιδεολογήματα της υποταγής, της μοιρολατρίας, υποταγμένο εξάρτημα του συστήματος, ανέμελη και αδιάφορη, άβουλη ψηφοφόρο κάθε τετραετία.

Εμείς διεκδικούμε, η νέα γενιά να ζει τα νιάτα της, να χαιρέται τη νεανικότητά της. Να αποκτά μέσα από την εκπαίδευση, ολοκληρωμένη θεώρηση για τον φυσικό και κοινωνικό κόσμο. Να χρησιμοποιεί τις γνώσεις, να τις αναπτύσσει, να γενικεύει, να κατακτά επιστημονική μεθοδολογία, μέσω ενός αποκλειστικά δημόσιου εκπαιδευτικού συστήματος.

Παλεύουμε, η νέα γενιά να βρίσκει σταθερή δουλειά αντίστοιχη με τις σπουδές και τα ενδιαφέροντά της.

Με την ετεροαπασχόληση και την αλλαγή δουλειάς κάθε τρεις και λίγο, πάει στράφι η μόρφωση, το πτυχίο, η ειδίκευση. Και, βεβαίως, δεν μπορούμε να ανεχθούμε τη νεανική ανεργία, όπως και τη γυναικεία ή τη γενική.

Το σημερινό σχολείο αντικειμενικά, δεν μπορεί να οδηγήσει στη σωστή σχέση της μόρφωσης με την οικονομία και γενικότερα την κοινωνία. Κουμάντο στο χώρο της παιδείας, κάνει η πλουτοκρατία μέσω των κομμάτων που την υπηρετούν.

Η παιδεία, ο αθλητισμός, το σύστημα ψυχαγωγίας και ο πολιτισμός, με τις ιδιωτικοποιήσεις και τη διείσδυση των επιχειρηματικών ομίλων παντού, δεν μπορούν να συμβαδίσουν με την επιστημονική αλήθεια, με την υγεία του σώματος, με την προοδευτική σκέψη. Δεν μπορούν να καλλιεργήσουν τη συλλογικότητα, παρά μόνο τον αχαλίνωτο ατομισμό, την υποκριτική αλληλεγγύη και φιλανθρωπία.

Η σύγχρονη νεολαία είναι συλλέκτης ενός τεράστιου όγκου πληροφοριών. Κι όμως είναι περισσότερο από ποτέ παραπληροροφορημένη. Ζει μετέωρη, δυσκολεύεται να συνειδητοποιήσει τους νόμους της εξέλιξης, δυσκολεύεται να γενικεύσει, να αναλύσει αλλά και να συνθέσει. Είναι πιο χειραφετημένη από τις προηγούμενες γενιές στον τρόπο ζωής, κι αυτό αναντίρρητα είναι θετικό, ταυτόχρονα όμως είναι εκτεθειμένη και στην ποδηγέτηση.

Βέβαια, υπάρχει αντίδοτο στη χειραγώγηση και το ιστορικό ψέμα. Μόνο όμως αν οι νέοι έρθουν σε επαφή με τις αξίες και τη δράση του κινήματος, των αγώνων, της ταξικής πάλης εφόσον έχουν την τύχη να ζουν το αγωνιστικό παράδειγμα της οικογένειας, όταν έχουν την τύχη να έρθουν σε επαφή με εκπαιδευτικούς που νιώθουν την ευθύνη τους.

Συντρόφισσες και Σύντροφοι

Στις πρόσφατες εκλογές του Ιούλη, είχαμε αλλαγή φρουράς στην κυβέρνηση. Στο

κυβερνητικό πηδάλιο ο ΣΥΡΙΖΑ, αντικαταστάθηκε απ' τη ΝΔ. Οι εκλογές, στο κυβερνητικό σκάφος άλλαξαν τον καπετάνιο, αλλά η πορεία όμως του σκάφους, παραμένει ανατριχιαστικά η ίδια.

Σ' αυτό το εκλογικό αποτέλεσμα, απεικονίσθηκε η πολιτική ουτοπία που χαρακτηρίζει σημαντικό μέρος του εκλογικού σώματος. Η διάψευση αυτών των ουτοπικών προσδοκιών υπήρξε άμεση. Όμως, ακόμη κι απ' τις προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης όλοι αυτοί, διαψεύστηκαν οικτρά. Μόνο που αυτή η διάψευση συνοδεύεται κι απ' την πληρωμή ενός βαρύτατου τιμηματος γι' αυτούς, αλλά και για ολόκληρο το λαό.

Πολλοί λένε, ας δώσουμε χρόνο στη νέα κυβέρνηση. Η ΝΔ σύντροφοι δε χρειάζεται μια τετραετία για να κριθεί. Αν ήθελε αλλαγές προς όφελος του λαού, το πρώτο που θα έκανε, θα ήταν να καταργήσει τις αντιλαϊκές επιλογές του ΣΥΡΙΖΑ στις ιδιωτικοποιήσεις, στις εργασιακές σχέσεις, στην παιδεία, στην υγεία, στο ασφαλιστικό, στην εξωτερική πολιτική απέναντι στην ΕΕ τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ.

Η ΝΔ υπόσχεται ότι θα εξασφαλίσει ευνοϊκό επιχειρηματικό περιβάλλον, θα φέρει την ανάπτυξη (αυτό κάνει ο πρωθυπουργός περιφερόμενος ανα την Ευρώπη). Οι υποσχέσεις όμως αυτές δεν είναι τίποτε άλλο, παρα υποσχέσεις για νέες παροχές στο κεφάλαιο. Δεσμεύσεις ότι θα υποκύψει σε ακόμα πιο σκληρές απαιτήσεις του σε βάρος των εργαζομένων. Αυτό αφορά και στους επιχειρηματίες που δρουν στο χώρο της παιδείας, της υγείας, της κοινωνικής ασφάλισης.

Ο ΣΥΡΙΖΑ για όλα αυτά, τι κάνει;

Βρυχάται. Αλλά μόνο βρυχάται. Δείχνει παραπλανητικά να διαφωνεί. Διαφωνεί, όμως συναινώντας στην πολιτική της κυβέρνησης, γιατί απλά αυτή κινείται απόλυτα στις ράγες της δικής του κυβερνητικής πολιτικής.

Προχθές ο ΣΥΡΙΖΑ ανακοίνωσε κομματικό μετασχηματισμό. Το Κόμμα μας αποκαλύπτει, ότι στόχος και σκοπός του είναι η απόκτηση βελτιωμένων δυνατοτήτων ανταπόκρισης στο ρόλο του ως κύριο φορέα της εγχώριας σοσιαλδημοκρατίας, και βασικού πόλου του αστικού πολιτικού συστήματος.

Κι εδώ μπαίνει ένα ερώτημα: Ποια είναι τα όπλα του ΣΥΡΙΖΑ εναντίον του άλλου πόλου εναλλαγής στην εξουσία της ΝΔ; Η απάντηση είναι : Κανένα. Και είναι αυτή η απάντηση, γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ δεν σκοπεύει να αντιπολιτευτεί τη ΝΔ. Και δεν την αντιπολιτεύεται, - και γιατί δεν μπορεί, - αλλά και γιατί δε θέλει να το κάνει.

Εδώ ας αναρωτηθούν οι εργαζόμενοι.

Ποιές είναι οι διαφορές μεταξύ ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και των υπόλοιπων αστικών κομμάτων;

Που διαφωνούν για παραδειγμα, στις προβλέψεις της Συνθήκης του Μάαστριχτ και των υπολοίπων συνθηκών και επιλογών της ΕΕ, στη στρατηγική του ΝΑΤΟ, στη λεγόμενη πάλη κατά της τρομοκρατίας, δηλαδή κατά των λαών;

Πού διαφωνούν στο αποκαλούμενο "προληπτικό χτύπημα" κατά της Ρωσίας, που πρώτες οι ΗΠΑ με το ΝΑΤΟ εξήγγειλαν, υιοθετώντας το και η ΕΕ;

Σε τι διαφέρει η θέση τους, απέναντι στην εμπλοκή των ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς ΝΑΤΟ, ΗΠΑ και Ε,Ε στην Ανατολική Μεσόγειο, τον Αραβικό Κόλπο, κ. α.;

Μήπως διαφωνούν στη παραχώρηση της γης, της θάλασσας και του αέρα της πατρίδας μας και τη μετατροπή της σε μια απέραντη αμερικανο - νατοϊκή στρατιωτική βάση εφελτήριο για ματωμένες επεμβάσεις;

Συντρόφισσες και σύντροφοι, είναι καθαρό. Συμφωνούν σε όλα. Η μόνη διαφωνία τους είναι, ποιός θα κάνει κουμάντο. Ποιος θα κρατάει το κυβερνητικό τιμόνι. Ποιος θα ελέγχει τον κρατικό μηχανισμό για λογαριασμό της αστικής τάξης. Κι εδώ θέλει προσοχή. Ο λαός δεν έχει κανένα λόγο να μπει ανάμεσά τους. Οσο ένα μεγάλο μέρος του λαού, αναλαμβάνει το ρόλο του διαιτητή στον μεταξύ τους καυγά στηρίζοντας τότε τον ένα - τότε τον άλλο, πραγματικά δεν υπάρχει ελπίδα.

Η μάχη για την επίλυση των μεγάλων προβλημάτων που ταλανίζουν τους εργαζόμενους, και με ιδιαίτερη οξύτητα τη νεολαία και τις γυναίκες, θα ευοδωθεί μόνο αν η μάχη αυτή πάει χέρι χέρι με τη μάχη των ιδεών, με τη χειραφέτηση. Καμία ανοχή στη ΝΔ, καμία εμπιστοσύνη στο ΣΥΡΙΖΑ και τα άλλα αστικά κόμματα. Καμία εμπιστοσύνη στα ιδεολογήματά τους. Κανένα κύρος στα συνθήματα της ψευτοανανέωσης, της ηττοπάθειας, της μοιρολατρίας.

Εμείς εστιάζουμε την προσοχή μας στα όπλα που πρέπει να αποκτήσει ο λαός για να αντιμετωπίσει την κατάσταση.

Δεν αδιαφορούμε, όταν σωματεία, μαζικές οργανώσεις, μαραζώνουν στα χέρια των μηχανισμών των κομμάτων εξουσίας, των δυνάμεων της συναίνεσης. Αντιστεκόμαστε μαχητικά όταν η εργοδοσία στήνει συνδικάτα ή εξαγοράζει τη σιωπή διοικητικών συμβουλίων με πίεση, με εκβιασμό.

Μας προβληματίζει ότι οι εργαζόμενοι σήμερα προβάλλουν μειωμένες απαιτήσεις και αιτήματα στην εργοδοσία και τις κυβερνήσεις.

Αγωνιζόμαστε, οι εργαζόμενοι να διαμορφώσουν ένα πλήρες συνεκτικό πλαίσιο στόχων πάλης και αιτημάτων, που να περιλαμβάνουν όλες τις σύγχρονες απαιτήσεις και τα δίκαια αιτήματα της ελληνικής οικογένειας. Για δουλειά, μισθούς, μεροκάματα και συντάξεις, για παιδεία και υγεία, για το περιβάλλον, τον αθλητισμό και τον πολιτισμό. Πάλη για την υπεράσπιση των συνόρων μας, των κυριαρχικών μας δικαιωμάτων σε σταθερή και καθαρή εναντίωση προς τις επιλογές του ιμπεριαλισμού.

Οι αντιπολεμικές αντιιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις είναι σημαντικές, δεν αρκεί όμως να αναπτύσσονται δυναμικά όταν ξεσπά ο πόλεμος. Ο πόλεμος έχει μια σχετικά μακρόχρονη φάση προετοιμασίας, τότε πρέπει να είμαστε σε θέση να παρεμβαίνουμε. Ο αγώνας κατά της ΕΕ του ΝΑΤΟ, κατά της ελληνικής συμμετοχής σ' αυτούς τους ιμπεριαλιστικούς σχηματισμούς, που στοχεύουν στην αύξηση των κερδών των μονοπωλίων, πρέπει να είναι μόνιμος, δεμένος με τα καθημερινά προβλήματα.

Παλεύουμε για την κατάργηση των πολιτικοστρατιωτικών εξαρτήσεων της χώρας, και μέσω των γνωστών ελληνοαμερικανικών συμφωνιών, όπως του επίκαιρου ελληνο - αμερικανικού «Στρατηγικού Διαλόγου». Μιας συμφωνίας που δίνει τη δυνατότητα στην αμερικανική κυβέρνηση να διεισδύει σε κάθε επίπεδο της ζωής του λαού.

Θέλουμε να δώσουμε αυξημένη συνεισφορά, για τη δόμηση ενός παγκόσμιου κινήματος

των λαών. Ενός κινήματος, που δεν θα μπορεί να το βάλει στο χέρι ο αντίπαλος, δεν θα μπορεί να το χρησιμοποιήσει ο ένας ιμπεριαλιστής εναντίον του άλλου, στη διανομή των αγορών.

Θέλουμε περισσότερο και πιο αποτελεσματικά, να βοηθήσουμε, να ηττηθούν οι δυνάμεις εκείνες που εμφανίζονται ως δήθεν εκπρόσωποι των εργαζομένων, ενώ στην πραγματικότητα είναι διαμεσολαβητές ανάμεσα στο κεφάλαιο και τους εργαζόμενους. Στόχο τους είναι να αναγκάζουν τους εργαζόμενους να διαπραγματεύονται τι θα χάσουν.

Σ' αυτές τις συνθήκες, είναι αναγκαίο, η εργατική τάξη της χώρας, η νεολαία, ιδιαίτερα εκείνη που ανήκει στα φτωχά λαϊκά στρώματα, να προσπαθήσει να κατανοήσει σε πληρέστερο βαθμό το περιεχόμενο των εννοιών «ταξική πολιτική», «νέα τάξη πραγμάτων» κλπ

Πιστεύουμε ότι σήμερα, παρά τις δυσκολίες και τα εμπόδια που μπαίνουν, υπάρχουν περισσότερες και πειστικότερες αποδείξεις για να καταλάβεις εσύ ο νέος και η νέα τι σημαίνει καπιταλισμός και τι σοσιαλισμός. Τι κρύβεται πίσω από τον ουδέτερο όρο της παγκοσμιοποίησης, τι σημαίνει ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής, τι σημαίνει ταξική εκμετάλλευση και υπεραξία.

Δεν απαιτούμε, όλοι και όλες να σκέπτονται σαν και μας για όλα τα ζητήματα, πολύ περισσότερο να χρησιμοποιούν τους δικούς μας όρους που προκύπτουν από τη θεωρία του επιστημονικού σοσιαλισμού.

Αυτό που έχει σημασία είναι να δεις κατάφατσα την πραγματικότητα. Να τη δεις με την πείρα της ζωής, από τη σκοπιά των δικών σου δικαιωμάτων και συμφερόντων.

Για παράδειγμα σου λένε: **Η ΕΕ**, παρά τις αδυναμίες της, προσφέρει ευκαιρίες για μόρφωση και δουλειά ιδιαίτερα στους νέους. Το ΚΚΕ δεν το αναγνωρίζει αυτό; Δεν είναι σε βάρος της νεολαίας να χαθούν αυτές οι αποκαλούμενες ευκαιρίες;

Δεν είναι τυχαίο ότι στο λεξιλόγιο της ΕΕ και των κομμάτων της, η έννοια «ευκαιρίες» υποκαθιστούν τα δικαιώματα, ειδικά όταν αναφερόμαστε στη νεολαία. Σπάνια θα τους ακούσεις να σου μιλάνε για το δικαίωμα στη δουλειά, ή για το δικαίωμα στη μόρφωση. Κι αυτό, την ώρα που προκλητικά διαφημίζουν και προβάλλουν τις «ευκαιρίες» που έχει ένας νέος να ανοίξει τη δική του επιχείρηση, αξιοποιώντας ένα πρόγραμμα ΕΣΠΑ, ή να μαζέψει «προϋπηρεσία» δουλεύοντας μερικά χρόνια έξω, να γίνει πιο «ανταγωνιστικός»

στην αγορά εργασίας, έχοντας παρακολουθήσει ένα «επιμορφωτικό σεμινάριο» με ευρωπαϊκή πιστοποίηση ή συμμετέχοντας σε ένα πρόγραμμα «Erasmus». Όλα αυτά είναι «ευκαιρίες» που προσφέρει η **ΕΕ**, για να βελτιώσει τάχα τη ζωή της η νεολαία. Έρχεται όμως η πραγματικότητα. Κι αυτή είναι αμείλικτη. Ότι προσφέρει η ΕΕ, το κάνει για λογαριασμό των επιχειρηματικών ομίλων.

Για παράδειγμα, προσφέρει «Ευκαιρίες» για εργασιακή περιπλάνηση και «κινητικότητα» ανάμεσα στην ημιαπασχόληση, στην ανεργία και την κακοπληρωμένη εργασία. Δεν διαφέρει ο νέος της Γερμανίας των 7,5 εκατ. εργαζομένων με mini jobs, της Βρετανίας των 10 εκατ. εργαζομένων με τα zero-hour συμβόλαια, που σημαίνει ότι κάθε μέρα δεν ξέρουν ούτε για πόση ώρα, ούτε με τι μισθό θα δουλέψουν ή της Ελλάδας, όπου το 60% των νέων θέσεων εργασίας είναι μερικής και εκ περιτροπής εργασίας.

Η ΕΕ προσφέρει: «Ευκαιρία» για μόρφωση πετσοκομμένη, κομμένη και ραμμένη στις ανάγκες του κεφαλαίου. Γι' αυτό, το «σύγχρονο ευρωπαϊκό σχολείο» μεταφράζεται σε σχολείο - εξεταστικό κέντρο. Γι' αυτό το «σύγχρονο ευρωπαϊκό πανεπιστήμιο» μεταφράζεται σε τεμαχισμό της γνώσης του επιστημονικού αντικειμένου, όπου οι φοιτητές - σπουδαστές επιλέγουν σκόρπιες δεξιότητες, συνεχόμενα επιμορφωτικά σεμινάρια, που θα μετριοούνται με πιστωτικές μονάδες.

Άλλη μια προσφορά «Ευκαιρίας» της ΕΕ είναι η μόρφωση που κοιτάει τον νέο και την οικογένειά του στην τσέπη. Όποιος έχει λεφτά για φροντιστήριο θα κυνηγήσει τις σπουδές που θέλει. Όποιος έχει λεφτά για να «την παλέψει», θα επιλέξει σπουδές με βάση το αντικείμενο που θέλει και όχι με βάση τον τόπο κατοικίας. Όποιος έχει την οικονομική δυνατότητα, θα μπορέσει να ολοκληρώσει απρόσκοπτα τις σπουδές του, χωρίς να χρειαστεί να δουλέψει ή να διακόψει για ένα διάστημα.

Ευρωπαϊκή τέλος «Ευκαιρία» αποτελεί και η συζήτηση για την «καινοτομία» και τις «ευκαιρίες» που προσφέρουν οι λεγόμενες «νεοφυείς επιχειρήσεις» (start ups), με την ανάλογη ευρωπαϊκή και κρατική χρηματοδότηση. Όμως ακόμα και με τα δικά τους επίσημα στοιχεία, το 90% αυτών των επιχειρημάτων τελικά αποτυγχάνει, όχι επειδή δεν αναπτύσσουν μια καλή και «καινοτόμο» ιδέα, αλλά επειδή δεν ανταποκρίνονται «στις ανάγκες της αγοράς».

Η νεολαία δεν έχει λοιπόν τίποτα να περιμένει από την ΕΕ των μονοπωλίων, από τα καταστροφικά σενάρια που γράφουν στην πλάτη της οι ελληνικές κυβερνήσεις και τα κόμματα του κεφαλαίου.

Έχει όμως μια πραγματική ευκαιρία να γράψει το δικό της σενάριο. Κι αυτό θα το πετύχει ενισχύοντας παντού το ΚΚΕ. Το μόνο κόμμα που μπορεί να εγγυηθεί τον αγώνα για ζωή με δικαιώματα και όχι με «ευκαιρίες».

Εξάλλου, το ελπιδοφόρο μέλλον της νεολαίας δεν βρίσκεται στην αναζήτηση διεξόδου μέσα σε ένα σύστημα που το μόνο αληθινό δικαίωμα που αναγνωρίζει είναι αυτό του κέρδους των λίγων από την εκμετάλλευση των πολλών. Το μέλλον της νεολαίας βρίσκεται στην Ελλάδα και την Ευρώπη του Σοσιαλισμού.

Μια κι αναφερόμαστε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, είναι σημαντικό να επαναλάβουμε για πολλοστή φορά. Ο χαρακτήρας αυτής της Ένωσης είναι βίαια αντιδραστικός. Επίσημη ιδεολογία έχει τον στυγνό κι ανιστόρητο αντικομμουνισμό. Είναι τόσο αντιδραστικός αυτός ο χαρακτήρας, όσο βάρβαρος κι απάνθρωπος είναι ο ίδιος ο καπιταλισμός και η δικτατορία του κεφαλαίου.

Χτυπούν στις χώρες της ΕΕ τους κομμουνιστές. Τους χτυπούν, γιατί αυτοί είναι οι μόνοι φορείς της διεξόδου από το σάπιο εκμεταλλευτικό σύστημα.

Γιατί αυτοί οργανώνουν την καθημερινή πάλη για την ανατροπή του. Αυτό, είναι καταχωρημένο ανεξίτηλα στη συλλογική μνήμη των λαών. Τρέμουν οι καπιταλιστές και οι υπηρέτες τους, την ώρα που θα αισθανθούν την οργισμένη ανάσα των λαών στο σβέρκο τους.

Πάρα τη λάσπη και τον αντικομμουνισμό των σπηλαίων που έχουν επιστρατεύσει, οι κατακτήσεις που γνώρισαν οι λαοί, τα προβλήματα που έλυσε ο σοσιαλισμός εδώ και πολλές δεκαετίες, για τις καπιταλιστικές χώρες αποτελούν άλυτα προβλήματα, μη αποτελώντας καν ζητούμενα σήμερα. Μαγνητίζουν ακόμα τη σκέψη και τη συνείδηση των λαών που δεινοπαθούν από τα αδιέξοδα στον καπιταλισμό.

Συντρόφισσες και Σύντροφοι

Φίλες και Φίλοι

Είναι σίγουρο ότι μπορούμε να γίνουμε πιο ικανοί. Να πρωτοστατήσουμε αποτελεσματικότερα στους καθημερινούς αγώνες των εργαζομένων. Να συμβάλουμε στην ανασύνταξη του εργατικού κινήματος, στην προώθηση της Λαϊκής Συμμαχίας. Μπορούμε να γίνουμε πιο ικανοί, ώστε να ανταποκριθούμε στο σύνθετο και δύσκολο καθήκον να ανανεώνουμε και να διευρύνουμε τις δυνάμεις μας, πρώτα απ' όλα των εργατών και εργατριών των βιομηχανιών.

Μπορούμε να γίνουμε πιο ικανοί ως Κόμμα, να καθοδηγήσουμε την ΚΝΕ για να αναπτύξει τις δυνάμεις της, στους μαθητές και τις μαθήτριες των εργατικών - λαϊκών οικογενειών, στους μαθητές - σπουδαστές της επαγγελματικής τεχνικής εκπαίδευσης, στους φοιτητές της εργατικής - λαϊκής καταγωγής. Για να μπορεί η ΚΝΕ να διαπαιδαγωγεί, να διαμορφώνει νέους κομμουνιστές, κομμουνίστριες, ικανά μέλη και στελέχη του Κόμματος, μαχητές και μαχήτριες της ταξικής πάλης σε διάφορες συνθήκες.

Μπορούμε να γίνουμε πιο ικανοί ως Κόμμα ώστε να αποδεικνύουμε στην πράξη γιατί ένας αιώνας ΚΚΕ κάνει το ΚΚΕ να είναι το «πιο νέο κόμμα» μέσα στην ελληνική κοινωνία.

Ενας αιώνας πραγματικά αγώνας και θυσία, το ΚΚΕ πάντα ήταν στην πρωτοπορία.

Το ΚΚΕ είναι το πιο νέο κόμμα, ακριβώς γιατί αυτό που πρεσβεύει στις σχέσεις ιδιοκτησίας, σε όλες τις κοινωνικές σχέσεις, συνολικά στην κοινωνική οργάνωση είναι ακριβώς το νέο, το αναγκαίο, το μοναδικά προοδευτικό μέλλον για όλη την ανθρωπότητα.

Συντρόφισσες και Σύντροφοι. Καλή Δύναμη στην ανειρήνευτη πάλη ενάντια στο κεφάλαιο και τους εκφραστές του.

Γεια σας.